

Ássunk mélyebbre:

A sáfárság bibliai alapjai

Ez a tanulmány a bibliai sáfárság közelmúltban előtérbe kerülő aspektusaira összpontosít. A Szentírásban a sáfárság a keresztény hit néhány tárgyköréhez kötődik, úgymint: Isten szuverenitása, kegyelem, Isten országa, kegyesség, tanítványság és önmegtagadás.

Az egyik feladat, amivel Isten megbízta a Hetednap Adventista egyházat az, hogy a világnak egyértelműen mutassa be a hármass angyal üzenetét. Mivel ez az üzenet magába foglalja azt a jó hírt, amit örökkévaló evangéliumnak nevezünk, a hetednap adventisták küldetésüknek tartják, hogy áldás legyenek és áldást vigyenek a világnak, hogy a világ bűneire és fájdalmaira ellenszert ajánlanak fel. Ellen White szerint ez a hármass angyal üzenet lényege.

Az adventista identitás egy biblikus keresztény azonosságtudatban gyökerezik. Az Újszövetségben a keresztények arra hívtak, hogy Isten sokféle áldásainak, Isten titkainak sáfárai legyenek. Ez a titok maga Krisztus, az evangélium és az Isten országa. A sáfárságnak ez a dimenziója méltó az alaposabb tanulmányozásra.

A következő gondolatmenet célja, hogy rámutasson az adventista azonosságra, ami a sáfárság fogalmában nyilvánul meg.

A sáfárság minden kétséget kizáróan Isten javainak a kezelésére utal. Sokan készséggel fogadják azt a gondolatot, hogy a sáfárság összefoglalja az anyagi javak, az idő és a képességek (talentumok) kezelését.

Azonban a Szentírás szerint a sáfárságnak van egy még magasabb dimenziója is. Pál apostol beszél erről.

Magasabb rangú sáfárság

1 Korinthus 4-ben Pál elsősorban önmagára és a keresztényekre utal, mint Krisztus szolgálóira és Isten titkainak sáfáira.

1 Korinthus 4:1-2: *"Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgálóit és Isten titkainak sáfárait. Ami pedig egyébiránt a sáfároknak megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek találtsassék."*

Pál apostol által itt használt szó a tengerészetből kölcsönzött kifejezés. Általában Krisztus "szolgálóinak", vagy "rabszolgáinak" fordítják. Etimológiailag galárabokat jelent, akik a hajók alsóbb szintjén eveztek.

De a szövegben még más is szerepel. Pál önmagát "oikonomos"-nak nevezi, ami egy olyan görög szó, amely szó szerint "házvezető", vagy egy ház javainak a kezelőjét jelenti. Aztán az ezt követő szó, amellyel Pál leírja a kezelt javak mibenlétét, nagyon fontos.

Szerinte a keresztény Isten titkainak a sáfára. Nem csak az őrzője, továbbadója, hirdetője, hanem sáfára Isten titkainak. Ez egy magasabb rendű sáfárság.

A kegyelem és a titkok sáfárai

A kegyelem és a titok kifejezéseket nem gyakran szokták összekapcsolni a sáfársággal. Bibliailag azonban elválaszthatatlanok a sáfárság fő tartalmától. A népszerű véleménynel ellentétben, mindkettő inkább az adás, mint a megtartás szükségességét jelzi. A kegyelmet meg kell osztani. A titkok ajándékokként nyilvánulnak meg, legyen szó az evangélium titkáról, Isten titkáról, vagy a kegyesség titkáról. Még a fenevad titka is nyilvánvalóvá lesz Isten végidei népe előtt, azért, hogy ne legyenek megtévesztés vagy félrevezetés áldozatai. Ennek a kijelentésnek az a célja, hogy bátorítsa Isten végidei népét, hogy tartsanak ki a megpróbáltatás idején még a legkeményebb üldöztetések közepette is.

Isten kegyelmének sáfárai

Péter apostol bemutatja a kegyelem mélységét:

1 Péter 4:7-11: "A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok. Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez. Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül. Kiki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai; Ha valaki szól, mintegy Isten igéit szólja: ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad: hogy mindenben dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen."

A kegyelem sokoldalú és átfogó kifejezés, amely Isten evangéliumának különféle előnyeit és hasznát jelenti. Isten teljes kegyelmét jelenti az Ő népe számára. Magába foglalja a bűnök bocsánatát, de ennél sokkal többet is. A kegyelem tulajdonképpen egy Személy, a megtestesült Ige, az a Valaki, Aki teljes kegyelemmel és igazsággal, és Akitől vesszük mindannyian a kegyelmet kegyelemből.

A kegyesség titka - Jézus Krisztus - sáfárai:

1 Tim. 3:16: "És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe."

A kegyesség titka egy Személy, Isten testet öltött Fia, Jézus Krisztus. Krisztus áldása, amelynek az adventista keresztények sáfárai, az Ő személyéről, életéről és az általa hozott üdvösségről való kinyilatkoztatás.

Ellen White miközben elismeri más igazi keresztények misszióját, akik bemutatják Krisztust, ezt írja:

"Az összes meggyőződéses keresztények közül a Hetednap Adventistáknak kell a leginkább magasra emelniük Krisztust a világ előtt. A harmadik angyal üzenete felszólít a szombat igazságának hirdetésére. Ezt, az üzenethez tartozó többi igazsággal együtt kell hirdetnünk, azonban Jézus Krisztust, a megváltás központi vonzerejét nem szabad kihagynunk. Krisztus keresztjénél a kegyelem és az igazság találkozhatnak, "igazság és békesség csókolgatják egymást" (Zsolt. 85:11). A bűnös tekintetét a Golgotára kell irányítanunk, hogy a kisgyermek egyszerű hitével bízhasson Krisztus érdemeiben, elfogadja igazságát és higgyen kegyelmében." Az evangélium szolgái 98. o.

Így a sáfárság elválaszthatatlan a missziótól. Más szavakkal, Krisztus követői az evangélium titkának sáfárai, Aki nem más, mint maga Krisztus, Isten, az evangélium (jó hír).

Az Evangélium titkának sáfárai

Jelenések könyve 10. fejezetének szövege nagyszerű eszköz volt az adventisták misszió-értelmezésének formálódásában. János apostol megtudja, hogy Isten titkának a hetedik trombita ideje alatt kell beteljesednie, mialatt azt a feladatot kapja, hogy prófétáljon. Az adventisták, mint prófétai nép kiveszik részüket Isten titkának hirdetésében, mindaddig, míg be nem teljesedik az, hogy e föld királyságai Istennek és az Ő Krisztusának birodalmává nem lesznek Jelenések 11:15 szerint.

Isten végidei népnek minden egyes tagja az evangélium sáfára, Jézus Krisztus misszionáriusa és nagykövete. Ehhez az elhíváshoz csak egy Isten dicsőségének teljesen odaszentelt, másokért szolgáló áldozatkész élet illik.

Zsidók és nem zsidók közös öröksége titkának sáfárai

Isten titkának egy másik lenyűgöző aspektusa, Isten eltökéltsége, hogy a föld minden családját megáldja. Ezt az igazságot Isten az Ő sáfáira és szolgálóira bízta.

Egy helyen Pál arról beszél, hogy Isten kegyelmének a sáfárai vagyunk, megmagyarázza, hogy a titok, amely ősidőktől fogva el van rejtve Istenben az, hogy a "pogányok örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei az ő ígéretének a Krisztus Jézusban az evangélium által" Ef 3:6

Ebben a szakaszban Pál azt magyarázza, hogy Isten kegyelmének a sáfársága kapcsolatban áll a neki, a többi apostolnak és a prófétáknak kinyilatkoztatott titokkal. Ez a titok szintén kapcsolatban áll az evangéliummal, ami a megváltást, örökbefogadást és az örökséget illeti. Isten bölcsessége nyilvánul meg abban, ahogy az egyház, de különösképpen Krisztus igazi követői hűségese sáfárok maradnak.

Az ország titkainak sáfárai

A sáfárság fogalmának nagyobb fejlődése az Újtestamentumban az Isten országával és a tanítványsággal való kapcsolatának területén történt. Máté, Márk és Lukács evangéliuma szerint Jézus Isten országának titkáról beszélt, amely csak a tanítványok előtt lett leleplezve, és nem a kívül valók előtt, akikhez Isten beszéde példabeszédek formájában érkezik.

Az evangéliumok olvasóinak tudniuk kell azt, hogy az igazi tanítványok Jézus szerint azok, akik három dolgot tesznek: megtagadják önmagukat, felveszik a keresztségüket és követik Jézust. A latin *sacrifice* szó foglalja össze a legjobban ezt az elvet, ami szó szerint azt jelenti, hogy szentté tenni. A tanítványok megszentelt emberek, vagyis szentek, teljesen elkötelezettek Krisztus személyéhez és programjához, akiknek nincs életük önmagukban, kivéve Krisztus élete. Mint a 144 ezer Jelenések 14-ben, követik Jézus Krisztust, a megáldozott, de élő bárányt, ahová megy.

Alkalmazás: Élő áldozat

A sáfárság és az önfeláldozás lelkülete a tanítványság fogalmában találkoznak. Egy tanítványnak Isten a legmagasabb rendű jó, a legnagyobb érték, akit nem lehet összehasonlítani semmilyen mérhető anyagi eszközzel. Ő páratlan (*supreme*).

Végül is a sáfár Isten javait kezeli, mivel minden az Istené; azonban a sáfárság titka az, hogy engedjük, hogy Isten Isten legyen, és engedjük, hogy Isten kezelje a mi életünket. Ő a mi életünk tulajdonosa. Ő az egyedüli Úr. Az Ő ismeretét népére bízta, akik mint jó sáfárok, megosztják az Istenről szóló jó hírt, az Ő titkát, ítéletét és kegyelmét, az Ő országát és igazságát.

Aki Isten művére adakozik, jót tesz, azonban az ő adománya soha nem lesz teljes, amíg őszintén fel nem ajánlja önmagát Istennek, és amíg fel nem ajánlja magát arra, hogy áldás legyen másoknak, mint Isten áldásainak közvetítője és sáfára.

Ganoune Diop, Director of United Nations Relations Associate Director of PARL and IRLA General Conference of Seventh-day Adventists.